

Wzorzec FCI nr 329 /03.11.1999/, wersja angielska

PODenco KANARYJSKI

(Podenco Canario)

podenco canario

TLUMACZENIE : Olga Jakubiel.

POCHODZENIE: Hiszpania.

DATA PUBLIKACJI OBOWIĄZUJĄCEGO WZORCA:
24.06.1987.

UŻYTKOWOŚĆ: Pies ten używany jest do polowania na króliki i ze względu na to idealnie przystosowuje się do licznych nieregularności terenu, używając swego wspaniałego węchu, wzroku i słuchu. Z łatwością znosi wysokie temperatury i zdolny jest do polowania od świtu do zmierzchu. Za sprawą swego węchu i słuchu, potrafi również wyczuć obecność królików głęboko w naturalnych szczelinach w podłożu, pęknięciach ścian [jaskiń], stercie kamieni na skrajach pól rolnych, kanałach wulkanicznych i ciernistych krzewach. Nadzwyczajna wytrzymałość podenco kanaryjskiego bez wątplenia uwarunkowana jest zdolnościami myśliwskimi, które przez stulecia czyniły go niezastąpionym. Podenco kanaryjski jest przede wszystkim psem tropiącym, który nie może szczekać na zwierzynę, ani też chwycić jej podczas tropienia. Podenco kanaryjski używany jest także do polowań z fretką (metoda polowania [m.in. na króliki] rozpowszechniona na wyspach); zwykle bierze króliki w zęby.

KLASYFIKACJA F.C.I.: Grupa 5 Szpice i psy ras pierwotnych.
Seksja 7 Pierwotne psy myśliwskie.
Bez prób pracy.

ZARYS HISTORII RASY: Na Wyspach Kanaryjskich, z których pochodzi podenco kanaryjski, znany jest pod nazwą „Podenco Canario”. Jest on często spotykany na wszystkich wyspach, zwłaszcza na największych – wyspie Gran Canaria i Teneryfa. Podenco kanaryjski to pies o egipskich korzeniach, prawdopodobnie sprowadzony na Wyspy Kanaryjskie przez Fenicjan, Greków, Kartagińczyków oraz samych Egipcjan. To jedna z najstarszych istniejących współcześnie ras – świadczą o tym liczne ślady (ryciny, posągi, płaskorzeźby) w grobowcach faraonów oraz w muzeum w

Luwrze i British Museum. Początki tej rasy sięgają ok. 7000 lat wstecz.

WRAŻENIE OGÓLNE: Pies średniej wielkości, o wydłużonej sylwetce, szczupły, lekkiej budowy i niezwykle wytrzymały. Dobrze rozwinięty kościec. Brak tkanki tłuszczowej umożliwia ogląd klatki piersiowej oraz kręgosłupa i kości biodrowych. Muskulatura rozwinięta w najwyższym stopniu, sucha; skurcze mięśni widoczne przez skórę.

ISTOTNE PROPORCJE: Nieco dłuższy, niż wyższy. Klatka piersiowa dobrze rozwinięta, nie dochodzi do łokci. Kufa nieco dłuższa, niż czaszka.

USPOSOBIENIE/TEMPERAMENT: Odważny, pełen wigoru, pobudliwy, entuzjastycznie dynamiczny. Imponujący, lecz pozbawiony agresji. Przywiązany bez reszty do swego pana, ze stoickim spokojem poddaje się najsurowszemu nawet rygorowi dnia, nie okazując śladu zmęczenia.

GŁOWA: Wydłużona, w kształcie ściętego stożka, proporcjonalna w stosunku do tułowia, średniej długości (21-22 cm). Osie mózgowczaszki i twarzoczaszki – równoległe.

OKOLICA MÓZGOCZASZKI:

Czaszka: Dłuższa, niż szersza, płaska, z wyraźnym guzem potylicznym.

Stop: Bardzo słabo zaznaczony.

OKOLICA TWARZOCZASZKI:

Nos: Duży, cielistego koloru, harmonizującego z kolorem szaty. Nozdrza umiarkowanie rozwarte.

Kufa: Duża i wydatna, w kształcie tępo zakończonego stożka, mniej więcej ciemnocielistego koloru, harmonizującego z kolorem szaty.

Wargi: Delikatne i napięte, koloru harmonizującego z kolorem nosa.

Szczeka i zuchwa oraz uzębienie: Zgryz nożycowy; zęby doskonale dopasowane, dobrze wykształcone.

Oczy: Skośne, małe, migdałowego kształtu. Mniej więcej bursztynowego koloru; jego intensywność zależy od koloru szaty. Inteligentny i pełen szlachetności wyraz.

Uszy: Dostyc duże; gdy pies jest podekscytowany – uniesione, stojące w lekko rozbieżnej pozycji. W spoczynku – opadają do tyłu. Szerokie u nasady, spiczasto zakończone.

SZYJA: Dobrze umięśniona, prosta, o gładkiej skórze, bez podgardla, elastyczna i zaokrąglona.

TUŁÓW:

Grzbiet: Mocny; dobrze rozwinięta muskulatura, stosowna do celów wyścigowych i potrzeb myśliwskich.

Lędźwie: Nieco wydłużone.

Zad: Kośćciec zadu dostyc mocny, bardziej widoczny u chudych psów lub w pełni sezonu łowieckiego.

Klatka piersiowa: Mostek nie wystaje. Klatka piersiowa dobrze rozwinięta, choć nie sięga łokci. Żebra owalne. Obwód klatki piersiowej przekracza wysokość w kłębie o 5-8 cm.

Brzuch: Podciągnięty, lecz nie aż tak charci, jak u galgo [español]. Wyraźnie zaznaczone słabizny.

OGON: Dostyc nisko osadzony; stanowi przedłużenie zadu. Okrągły, sięga niewiele poniżej stawu skokowego. Zwisający lub sierpowato uniesiony. Nieco zwężony na końcu, który zwykle jest biały. [Ogon] nigdy nie może być zwinięty. W ruchu – niepożądany noszony zbyt wysoko.

KOŃCZYNY:

KOŃCZYNY PRZEDNIE : Idealnie pionowe, proste i równoległe; kośćciec delikatny, lecz mocny; łapy w kształcie kocich łap, zwykle ustawione nieco odsiebnie. Opuszki mocne, nieco owalne.

Kątowanie: Kąt łopatkowo-ramieniowy: ok. 110°.

Kąt ramieniowo-promieniowy: ok. 140°.

KOŃCZYNY TYLNE: Idealnie pionowe, proste, silne; dobrze rozwinięta muskulatura; dostyc wysoki staw skokowy (ok. 18 cm od

podłoża); kocie łapy, zupełnie proste; opuszki mocne i owalnego kształtu. Brak palców szczałkowych.

Kątowanie: Kąt biodrowo-udowy: ok. 110°.

Kąt udowo-piszczelowy : ok. 120°.

Kąt stawu skokowego : ok. 130°.

CHÓD/RUCH: Kłus musi być zwinny, rozciągnięty i bardzo lekki.

SKÓRA: Mocna, przylegająca bez fałd do tułowia.

SZATA:

WŁOS: Gładki, krótki i gęsty.

MAŚĆ: Preferowana rudo-biała; ruda może być mniej lub bardziej intensywna, wahająca się od pomarańczowej do ciemnorudej (mahoniowej). [Dopuszczalne są] Wszystkie połączenia tych kolorów.

WIELKOŚĆ:

Wysokość w kłębie:

Psy: Od 55 do 64 cm.

Suki : Od 53 do 60 cm.

Ze względu na różnice w ukształtowaniu terenów, na jakich żyją i polują te psy, średnie wysokości mogą różnić się od powyższych; dopuszczalne są zatem odchylenia do 2 cm powyżej maksymalnej wysokości i 2 cm poniżej minimalnej wysokości, o ile psy odpowiadają pierwowzorowi rasy.

WADY: Wszelkie odstępstwa od wyżej wymienionych cech należy uznać za wady, których ocena powinna być proporcjonalna względem ich stopnia i zasięgu.

POWAŻNE WADY:

- Przesadnie szeroka głowa.
- Przesadnie zaznaczony stop.
- Obwisłe wargi.
- Brak przedtrzonowców.
- Prognatyzm.

- Zbyt szeroko rozstawione uszy.
- Płaska klatka piersiowa.
- Wystający mostek.
- Zwinięty ogon.
- Zbyt nisko osadzone stawy skokowe; krowia postawa.
- Krzyżowanie przednich i tylnych łap w ruchu.
- Agresywne zachowanie.

Każdy pies, przejawiający fizyczne lub psychiczne nieprawidłowości, powinien zostać zdyskwalifikowany.

Uwaga: Samce powinny mieć dwa normalnie wykształcone jądra, całkowicie opuszczone do moszny.